

[Søren P. Larsen.]

melse, som gør det muligt for Kommunalbestyrelserne under Hensyntagen til de lokale Forhold at administrere Loven paa den Maade, de anser for den bedste.

Jeg vil gerne anmode den højtærede Socialminister om at gøre nærmere Rede for § 2, Stk. 1, der lyder saaledes:

„Socialministeren fastsætter de til Ordningens Gennemførelse fornødne Bestemmelser.“

Jeg vil bede den højtærede Socialminister at oplyse, hvad disse Bestemmelser skal gaa ud paa; selvfølgelig skal de — det gaar jeg ud fra — slutte sig til de Bemærkninger, der ledsager Lovforslaget, men alligevel tror jeg, det kunde have nogen Interesse, om den højtærede Socialminister herfra vil gøre nærmere Rede for, hvad disse Bestemmelser skal gaa ud paa. Jeg tænker, det maa være Bestemmelser, som gaar ud paa, at Kommunalbestyrelserne skal udstede Kort for det Beløb, der er Tale om at uddele Kød for. Det er ikke alene Kommunalbestyrelsen og Ministeriet, som faar med Lovens Udførelse at gøre, i de yderste Led vil de handlende og Slagterne ogsaa faa med den at gøre, og efter de Forhandlinger, jeg i de senere Dage har ført privat med en Række af Slagtermestrene og de handlendes Tillidsmænd, har jeg paa Fornemmelsen, at Slagterne og Kødforhandlerne vil være med til loyalt at føre Bestemmelserne ud i Livet, saaledes at der bringes saa meget som muligt af det billigere Oksekød frem til Fordeling netop i de Hjem, hvor det vil være en velkommen Hjælp i den trange Tid, vi har for Øjeblikket.

Om selve Spørgsmaalet: Naturalier i Stedet for Penge, vil jeg kun sige dette, at det er noget, vi har kendt her i Landet for ikke saa forskrækkelig mange Aar tilbage. Jeg kan huske, at da jeg som Dreng gik i Skole, saa man saa tidt, at der blev leveret Naturalier til Læreren derhjemme i Sognet, disse Naturalier var en Del af hans Løn. Jeg gør altsaa opmærksom paa, at man i tidligere Tid er gaaet den Vej at give Naturalier som en Del af Lønnen, det gjaldt baade Præster og Lærere; og naar man kunde gøre det den Gang, uden at det vakte nogen Utilfredshed, var det vistnok ud fra den Betragtning, at Naturaliernes Pris i Virkeligheden virkede som en Slags Regulator under de skiftende Konjunkturer.

Jeg tror, at man i vore Dage ikke skulde stille sig afvisende overfor Muligheden af at gaa videre ad den Vej, jeg tænker mig, at vi ved fremtidige ekstraordinære Forsørgelseslove meget vel kunde komme til at stille

det Krav fra vor Side, at en større Del af Hjælpen blev ydet i Form af Naturalier, og jeg vil begrunde det med, at man meget vel kan tænke sig, at de økonomisk daarligere Tider vil være længe endnu, og det gælder om at bringe Hjælp til de Hjem, som trænger haardest til Hjælp. Vi finder det derfor rimeligt og naturligt at gaa længere frem ad den Vej, som er anvist i dette Lovforslag og paa andre Omraader.

Ved første og anden Behandling af Lovforslaget om Vinterhjælp rettede jeg en Henvendelse til Regeringen, og jeg vil gerne paa mit Partis Vegne gøre det en Gang til. Denne Henstilling gaar ud paa, at Regeringen overvejer, om der ikke vil være Mulighed for i den kommende Sommer at beskæftige en Del af de arbejdsløse med at skaffe indenlandsk Brændsel frem; jeg tænker her særlig paa en mere rationel Udnyttelse af vore Skove, ganske særlig Statsskovene, jeg tænker ogsaa paa en mere rationel Udnyttelse af vore Moser. Under Krigen, da Tilførslerne udefra stoppede op, fandt vi Vej frem til de danske Brændselmidler, og jeg synes, det vilde være rimeligt og naturligt, om man ogsaa i denne trange økonomiske Tid fæstnede Opmærksomhed ved de Midler, vi raader over indenfor vore egne Grænser. Jeg har i den sidste Tid lagt Mærke til en Ledvogter ved de danske Statsbaner; han er en ældre Mand; i den Periode, hvor der ingen Tog er, er han travlt beskæftiget med at tilberede det Brænde, han har købt i Statsskovene, og jeg tilføjer, at det Brænde har han fortinsvis udsøgt mellem det med mange Knaster. Han udfører et stort personligt Arbejde i sin Fritid, og jeg tør paastaa, at hans Brændselomkostninger ligger lavere end mange andres.

Jeg vil mene, at det, som en af de danske Statsbaners Ledvogtere kan paatage sig i sin Fritid, kan man ogsaa i nogen Grad, hvor de lokale Forhold tillader det, forlange af de arbejdsløse, saaledes at de er med til i ledige Perioder om Sommeren at fremskaffe det nødvendige Brændsel. Jeg tror, det vilde være rigtigt, om der fra Regeringens Side blev gjort en Indsats paa dette Omraade, saa at der i den kommende Tid kunde skaffes mere indenlandsk Brændsel frem. Jeg er klar over, at det for den mindre bemidlede Del af Bybefolkningen kniber med Plads til Opbevaring af den Slags Brændsel, og jeg er ogsaa klar over, at det vil være urimeligt, om man begynder paa en Forsyning, der gaar ud paa at bringe Varer fra den ene Egn af Landet til den anden, men vi har mangfoldige Kommuner liggende